

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. M. H., Ph.D.**, narozený x
bytem x
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Soukupem
sídlem Římská 16, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. S-MHMP
1833141/2015/STR, č. j. MHMP 613804/2016

takto:

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. S-MHMP 1833141/2015/STR, č. j. MHMP 613804/2016 se r u š í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Martina Soukupa, advokáta.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy, odbor stavebního řádu ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. S-MHMP 1833141/2015/STR, č. j. MHMP 613804/2016 kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13, odboru stavebního ze dne 24. 8. 2015, sp. zn. VYS 22186/2014/Ro, č. j. P13-41109/2015, kterým zastavil řízení o odstranění stavby označené „stavba plnící doplňkovou funkci k rodinnému bydlení – sklad zahradního nářadí P. 5, S. č.p. x, Na D. 53, na pozemku parc. č. x v k.ú. S.“ dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), které zahájil dne 12. 10. 2005 z vlastního podnětu.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný správní orgán postupoval od počátku řízení v rozporu se zákony a platnými právními předpisy. Nezajistil, aby byla přijatá rozhodnutí a další právní úkony v souladu s veřejným zájmem s ohledem na okolnosti daného případu. Mimo jiné též uvedl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkové okolnosti, neprověřil daná tvrzení a v okamžiku zjištění nesouladu byl tento nesoulad pouze konstatován, aniž by jeho původci nesli následky za své protiprávní jednání.
3. Žalobce dále namítá, že napadenému rozhodnutí předcházelo zdlouhavé správní řízení, které v žalobě podrobně popsal.
4. Žalobce namítá, že z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ans 11/2010-198, na které odkázal ve svém rozhodnutí žalovaný, nelze vyvodit závěr, že sdělení k užívání stavby zhojí vady a tím i odpadne důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že souhlasem s užíváním stavby nedošlo k legalizaci kurníku a králíkární, ale má za to, že takový souhlas zhojí vady a tím odpadl důvod pro řízení o odstranění stavby. Toto však žalobce odmítá, neboť dle jeho názoru byl vydán nicotný souhlas s užíváním stavby a tudíž nedošlo k odpadnutí důvodů vedoucích k řízení o odstranění stavby a dále že souhlas byl vydán pro stavbu, která neodpovídá provedení a užívání a byla provedena v rozporu se zrušeným stavebním povolením.
5. Žalobce dále uvádí, že správní orgány uvedeným postupem zlegalizovaly nepovolenou stavbu, neboť z judikatury vyplývá, že souhlas s užíváním stavby, kolaudační rozhodnutí a jiná obdobná rozhodnutí či souhlasy zůstávají v platnosti pouze po dobu řízení o odstranění stavby a neprokazují oprávněnost stavby jako takové. Žalobce s tímto postupem nesouhlasí, neboť se domnívá, že tento nedostatek musí být odstraněn v rámci dodatečného stavebního povolení ve vztahu ke skutečně realizované stavbě.
6. Žalobce v podané žalobě rovněž uvedl, že v rámci povolení výjimky z odstupové vzdálenosti dle čl. 8 odst. 5 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „OTPP“) nebyl prokázán veřejný zájem a stavbu bylo možné umístit jinde na pozemku stavebníků.
7. Žalobce rovněž konstatoval, že dodatečné stavební povolení se týkalo stavby odlišných rozměrů, jiného umístění a jiného stavebně – technického a konstrukčního provedení a užití.
8. Žalobce dále s odkazem na ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona uvedl, že je zcela v rozporu se zákonem, aby správní orgán jako jeden z důvodů pro nenařízení odstranění stavby uvedl sdělení o užívání stavby či souhlas s užíváním stavby.
9. Na závěr žalobce namítá porušení principu správního uvážení ve vztahu k ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, když s odkazem na rozhodnutí městského soudu v Praze

ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004-26 uvádí, že institut správního uvážení nemá při aplikaci předmětného ustanovení stavebního zákona místa.

10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve uvedl, že mu není zřejmé, v čem má délka řízení vliv na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí. K tomu doplnil, že na délku řízení mělo vliv jeho přerušení do doby, než bylo rozhodnuto o výjimce z vyhlášky OTPP a následně též podání žaloby a navazující soudní přezkum. Žalovaný uvedl, že trvá na svém názoru vysloveném v rozhodnutí s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ans 11/2010-193. V návaznosti na to uvedl, že souhlas č.j. VYS 39698/2009/Ro ze dne 14. 8. 2009 k užívání předmětné stavby nebyl nikdy zrušen, přičemž je třeba vycházet z presumpce správnosti správních aktů. Rovněž stavebním úřadem bylo ověřeno, že souhlas s užíváním předmětné stavby byl udělen pro stavbu, jež byla pravomocným rozhodnutím povolena. Žalovaný dále uvedl, že k dodatečnému povolení stavby není nutné, aby byla postavena ve veřejném zájmu, ale pouze aby byla v souladu s veřejným zájmem. Na závěr žalovaný uvedl, že souhlas s užíváním stavby byl vydán na základě pravomocného dodatečného povolení. Toto dodatečné povolení bylo zrušeno až poté, co stavební úřad vyslovil souhlas s užíváním stavby. Stavebníkům nezaniklo právo předmětnou stavbu k povolenému účelu užívat, a tudíž nebyly dány podmínky pro zahájení řízení o odstranění stavby.
11. Žalobce využil svého práva a zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného, v níž v podstatě zopakoval námitky uplatněné v podané žalobě.
12. Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).
13. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující podstatné skutečnosti.
14. Dne 30. 12. 2003 bylo zahájeno stavební řízení o vydání stavebního povolení pro drobnou stavbu skladu zahradního nářadí u rodinného domu č.p. x na pozemku parc. č. x v k.ú. S., P. 5, ul. Na D.
15. Dne 26. 1. 2004 vydal stavební úřad bez provedení místního šetření stavební povolení. Proti tomu se žalobce ve lhůtě odvolal a v důsledku toho vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 9. 6. 2004, č.j. MHMP-44764/2004/OST/Pi/Zá, jímž rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že stavební úřad opominul posoudit objem stavby vzhledem k charakteru okolní zástavby a že rozloha pozemku stavebníků plně umožňuje umístění stavby při dodržení stanovené odstupové vzdálenosti a že se nejedná o stísněné územní podmínky s nutností přizpůsobit stavbu okolnímu charakteru. Dále žalovaný uvedl, že je třeba předložit souhlas vlastníka sousedního pozemku č. x jako nezbytný předpoklad k udělení výjimky ze stanovené odstupové vzdálenosti.
16. V návaznosti na to stavebníci navrhli nové umístění stavby o rozměrech 5 m x 3, 2 m s umístěním 1, 5 m od hranice pozemku žalobce, na které reagoval stavební úřad vydáním stavebního povolení ze dne 15. 2. 2005, č. j. 797-3503/04-R-Rsp, v němž bylo mimo jiné uloženo umístění stavby ve výše uvedené vzdálenosti.
17. Dne 16. 6. 2005 byla stavebnímu úřadu doručena stížnost žalobce, v níž poukázal na skutečnost, že předmětná stavba byla započata před nabytím právní moci rozhodnutí a současně že není dodržena odstupová vzdálenost 1, 5 m od hranice pozemku.

18. Dne 12. 10. 2005 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby a zamítl žádost stavebníků o vydání kolaudačního rozhodnutí s odůvodněním, že došlo ke změně rozměrů stavby, která v důsledku zvětšení zcela ztratila charakter drobné stavby.
19. I přes výše uvedené skutečnosti zahájil stavební úřad dne 28. 4. 2006 řízení o povolení výjimky z ustanovení čl. 8 odst. 5 OTHP o snížení vzdálenosti stavby od společných hranic pozemků na vzdálenost 1, 17 m.
20. Žalobce dne 22. 5. 2006 opakovaně stavební úřad upozornil na skutečnost, že předmětná stavba je ve skutečnosti užívána jako kurník a králíkárna, přímo k pozemku žalobce byl ze stavby zřízen výběh slepic, přičemž zápach a veškeré exkrementy spolu s odpadem, které jsou větrem zanášeny na pozemek žalobce, zcela očividně narušují dobrou pohodu bydlení a zcela jistě to není v souladu s veřejným zájmem a charakterem současné výstavby.
21. Stavební úřad rozhodl dne 11. 8. 2006 rozhodnutím č.j. VYS 3239/05/Ro o povolení výjimky a o dodatečném povolení stavby a vydal souhlas s užíváním stavby. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce znovu odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 2. 2007, č.j. S-MHMP 455641/2006/OST/Pi/Čv tak, že rozhodnutí zrušil a věc stavebnímu úřadu vrátil k dalšímu řízení s tím, že stavebník neunesl důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o splnění podmínek k dodatečnému povolení stavby. Žalovaný dále uvedl, že žádost byla neúplná, absentovalo odůvodnění požadované výjimky a pokud by se mělo jednat o doplňkovou stavbu pro chovatelství, bylo by toto další využití stavby přípustné jen výjimečně. Nedošlo ani k prokázání souladu stavby s veřejným zájmem.
22. Při novém projednání předmětné věci vyplynula skutečnost, že předmětná stavba je provedena v rozporu s čl. 8 odst. 5 OTHP. Vzhledem k této skutečnosti bylo řízení o odstranění stavby přerušeno do doby, než bude o této skutečnosti rozhodnuto.
23. S ohledem na výše uvedené podal stavebník žádost o povolení výjimky z uvedeného článku OTHP. Stavební úřad rozhodl dne 17. 12. 2007 rozhodnutím č.j. VYS 41816/2007/Ro, v právní moci dne 1. 8. 2008 tak, že výjimku ze stanovené odstupové vzdálenosti opět povolil, přičemž znovu argumentoval původní stavbou. Vzhledem k této skutečnosti stavební úřad dne 15. 10. 2008 v souladu se správním řádem oznámil pokračování přerušeného řízení o odstranění stavby.
24. Po vydání pravomocného dodatečného povolení stavby a po jejím dokončení stavebníci podali stavebnímu úřadu oznámení o užívání stavby. Po přezkoumání žádosti vydal stavební úřad dne 14. 8. 2009 sdělení k užívání stavby č.j. VYS 39698/2009/Ro.
25. Po provedeném řízení vydal stavební úřad dne 3. 6. 2009 rozhodnutí č.j. VYS 892/07/Ro, jímž dodatečně povolil stavbu plnicí doplňkovou funkci k rodinnému bydlení jako sklad zahradního nářadí. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o němž žalovaný rozhodl dne 9. 12. 2009 rozhodnutím č.j. S-MHMP 621524/2009/OST/ČV/Pd tak, že odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.
26. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, kdy tento soud rozsudkem č.j. 11 A 45/2010-54 ze dne 29. 5. 2013 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k novému projednání. Městský soud své rozhodnutí odůvodnil tak, že rozhodnutí žalovaného je jen velmi obecné a de facto pouze bez dalšího přebírá závěry stavebního úřadu, aniž by řádně prověřil skutkovou podstatu věci a zohlednil žalobcem tvrzené nesrovnalosti v dokumentaci v porovnání s faktickým stavem. Argumentace žalovaného spočívala v pouhém odkazu na to, že bylo pravomocně rozhodnuto o povolení výjimky

z dodržení odstupových vzdáleností a že předmětná stavba odpovídá platnému a účinnému územnímu plánu, přičemž správní orgán vycházel pouze z účelu uvedeného v žádosti, nikoliv ze skutečného stavu. Rovněž shledal nedostatečným vypořádání správních orgánů s podmínkami pro dodatečné povolení stavby podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 ohledně existence veřejného zájmu. Na závěr městský soud uložil žalovanému zhodnocení skutečného způsobu využití povolované stavby s přihlédnutím ke skutečnosti, že předmětné území má mít charakter čistě obytného území.

27. Po vydání výše uvedeného rozsudku žalovaný v souladu s vysloveným právním názorem soudu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 6. 2009, č.j. VYS 892/07/Ro zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, a to rozhodnutím ze dne 2. 12. 2013, sp. zn. S-MHMP 1440257/2013/OST/Pd.
28. Dne 5. 3. 2014 byl žalobce vyrozuměn o pokračování zahájeného řízení o odstranění stavby.
29. Dne 25. 3. 2014 zaslal žalobce stavebnímu úřadu námitky s přiloženou fotodokumentací předmětné stavby, z níž je patrné, že stavba je využívána jako kurník a dále geodetický předávací protokol, z něhož vyplývá, že vzdálenost stavby od parcely žalobce činí 0, 92 m.
30. Dne 3. 4. 2014 proběhlo šetření na místě, o jehož průběhu byl sepsán protokol. Z protokolu vyplývá, že stavba je užívána částečně jako sklad zahradního nářadí, zbývající část je využívána jako prostor pro slepice a králíkárna. Z protokolu dále vyplývá, že žalobci byla znemožněna účast na pozemku v rozmezí mezi 9:00 a 9:35 h, přičemž na pozemku se nacházela žalobci neznámá osoba.
31. Dne 15. 5. 2014 zaslal žalobce stavebnímu úřadu žádost o sdělení konkrétních kroků, které úřad ve věci podnikl a o provedení dalších opatření, neboť z místního šetření i z žalobcem předložené dokumentace je patrné, že stavba je nepřetržitě používána jako kurník a králíkárna.
32. Dne 5. 6. 2014 zaslal stavební úřad stavebníkovi výzvu, aby do 10 dnů od jejího doručení skončil s nepovoleným užíváním části stavby pro chov domácího zvířectva a aby zazdil otvor v jižní stěně stavby, který slouží jako výlez pro slepice ze stavby.
33. Dne 6. 6. 2014 reagoval stavební úřad na žalobcův dopis sdělením, v němž uvedl, že rozsudkem 11 A 45/2010-54 bylo zrušeno pouze stavební povolení, resp. dodatečné povolení stavby, nedošlo však již ke zrušení kolaudace stavby, resp. sdělení k užívání stavby. Vlastníkovi stavby tudíž i nadále zůstává právo užívat stavbu k účelu, ke kterému bylo vydáno povolení, a to po celou dobu trvání řízení o odstranění stavby. Na závěr uvedl, že v důsledku místního šetření ze dne 3. 4. 2014 byl vlastník stavby vyzván k ukončení nepovoleného užívání stavby a byl dán podnět k prošetření.
34. Dne 6. 6. 2014 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. P13-31928/2014, jímž reagoval na žalobcovu námitku ze dne 25. 3. 2014, v níž uvedl, že námitka týkající se výjimky z odstupové vzdálenosti stavby od pozemku žalobce je otázkou občanskoprávní povahy vyplývající z práv k pozemkům a stavbám a odkázal žalobce na civilní soud.
35. Dne 2. 12. 2014 zaslal žalobce žalovanému stížnost na postup stavebního úřadu, v níž poukázal na skutečnost, že ačkoliv bylo rozhodnutím soudu zrušeno dodatečné povolení stavby, stavební úřad umožňuje vlastníku stavby kurníku a králíkárně v rozporu s konstantní judikaturou a instrukcemi ministerstva tuto stavbu i nadále používat k účelu, k němuž ji původně dodatečně povolil, a to s odkazem na své sdělení k užívání stavby.

36. Na stížnost žalobce reagoval stavební úřad dne 29. 12. 2014 sdělením, v němž uvedl, že s ohledem na výše uvedený rozsudek zůstává i po zrušení dodatečného povolení stavby co do svých konstitutivních účinků oprávnění užívat stavbu nedotčeno.
37. Dne 13. 3. 2015 vydal stavební úřad sdělení účastníkům řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům k vydání rozhodnutí ve věci. Na to reagoval žalobce dne 2. 4. 2015 dopisem, v němž upozornil na přetrvávající stav, kdy je stavba využívána k jinému než povolenému účelu.
38. Dne 10. 6. 2015 byl stavebník stavebním úřadem vyzván, aby do 10 dnů od doručení této výzvy skončil s nepovoleným užíváním části stavby pro chov domácího zvířectva a aby zazdil otvor v jižní stěně stavby, který slouží jako výlez pro slepice ze stavby.
39. Dne 28. 7. 2015 zaslal stavební úřad stavebníkům výzvu k účasti na kontrolní prohlídce konané 27. 8. 2015 za účelem kontroly, zda bylo ukončeno nepovolené užívání stavby způsobem výše uvedeným.
40. Dne 27. 8. 2015 byla provedena prohlídka na místě, přičemž z protokolu vyplývá, že otvor ve zdi je již zazděn a stavba je užívána v souladu s povoleným užíváním, tedy jako sklad zahradního nářadí.
41. Dne 24. 8. 2015 stavební úřad vydal rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby č.j. VYS 22186/2014/Ro.
42. Proti tomu podal žalobce dne 10. 9. 2015 odvolání. Namítal, že zrušením řízení o dodatečném povolení stavby v návaznosti na rozsudek městského soudu dojde k faktické legalizaci stavby kurníku a králíkárný. Dojde tak k popření jedné ze základních právních zásad, že protiprávní jednání nesmí být jednajícím ku prospěchu. Dále poukázal na skutečnost, že ačkoliv je stavebním úřadem opakovaně deklarováno, že zamezí užívání stavby k chovu domácího zvířectva, opakovaně je stavba k tomuto účelu bez sankce využívána. Žalobce rovněž uvedl, že se stavební úřad nikterak nereflektoval rozhodnutí městského soudu. Žalobce rovněž namítal, že se správní orgán nevypořádal s důkazem (geometrický zákres), že stavba stojí částečně na pozemku p.č. x v k.ú. S. a posoudil tuto námitku jako námitku občanskoprávní povahy.
43. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že sice došlo ke zrušení dodatečného povolení předmětné stavby, avšak z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Ans 11/2010-193 vyplývá, že právo užívat předmětnou stavbu i po zrušení dodatečného povolení stavby zůstává zachováno. K tomu dodal, že v žádném případě nedošlo k legalizaci stavby kurníku a králíkárný. K námitce týkající se geometrického plánu uvedl, že se skutečně jedná o námitku spadající do působnosti civilních soudů.
44. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
45. Při posuzování námitek uplatněných v podané žalobě soud vycházel zejména z ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), které stanoví, že *„Stavební úřad nenařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či*

ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.“

46. Podle ustanovení § 140 stavebního zákona „*Není-li výslovně staveno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení*“, tedy v tomto případě dle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
47. Z žalobcem uplatněných námitek lze souhrnně vyvodit, že žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgán zastavil řízení o odstranění předmětné stavby na základě skutečnosti, že stavebník disponuje platným sdělením k užívání stavby. Dle názoru žalobce tato skutečnost nemůže být důvodem pro zastavení řízení o odstranění stavby.
48. Dle ustanovení § 30 správního řádu „*Správní orgán zastaví řízení, vzal-li účastník návrh na jeho zahájení zpět a souhlasí-li s tím ostatní účastníci řízení, nebo odpadl-li důvod řízení zahájeného z podnětu správního orgánu.*“
49. Poté, co bylo rozhodnutím Městského soudu v Praze č.j. 11 A 45/2010-54 zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2009, č.j. S-MHMP 621524/2009/OST/ČV/Pd a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, ten rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 6. 2009, č.j. VYS 892/07/Ro s ohledem na zachování dvojinstančnosti řízení zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Bylo tedy na stavebním úřadu, aby opětovně posoudil, zda byly stavebníkem splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby či zda bude nařízeno její odstranění.
50. Stavební úřad o věci rozhodl tak, že zastavil řízení o odstranění stavby, přičemž své rozhodnutí odůvodnil s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. .j. 3 Ans 11/2010-193 tak, že stavební úřad nemá zákonné podmínky pro vedení řízení o odstranění předmětné stavby, neboť stavebník disponuje s právem užívání předmětné stavby. Tento výklad uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu shledává městský soud zcela lichým. Je sice pravdou, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí uvádí, že „*kolaudační rozhodnutí či souhlas zůstává i po zrušení stavebního povolení nedotčeno, neboť nebylo předmětem přezkumu.*“ Žalovaný již však zcela opominul skutečnosti dále konstatované Nejvyšším správním soudem. Ten dále uvádí, že „*právo užívání stavby zůstává zachováno i nadále, a to po celou dobu trvání řízení o odstranění stavby. Podle jeho výsledků se pak buď podklad pro deklaratorní aspekt kolaudačního rozhodnutí obnoví – bude-li stavba dodatečně povolena, a to udělením kolaudačního souhlasu, jenž nahradí původní kolaudační rozhodnutí, nebo pozbude rozhodnutí zcela účinky – bude-li nařízeno odstranění stavby.*“ Lze tedy souhlasit s žalovaným, že souhlas s užíváním stavby nebyl rozhodnutím rozsudkem městského soudu zrušen. Není však možné existenci tohoto souhlasu považovat za důvod pro zastavení řízení ustanovení § 30 správního řádu. Naopak, z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že tento souhlas má pouze prozatímní povahu, a to do doby, než bude vydáno dodatečné povolení stavby, nebo do doby, než bude nařízeno její odstranění.
51. Z ustanovení § 30 správního řádu vyplývá, že správní orgán zastaví řízení v případě, že odpadne důvod, pro který bylo řízení zahájeno. Tímto důvodem byla skutečnost, že předmětná stavba je využívána k jinému účelu, než ke kterému byla povolena. Z toho

vyplývá, že důvodem pro zastavení řízení může být jedině dodatečné povolení předmětné stavby. Správní úřad měl tedy poté, co bylo zrušeno dodatečné povolení stavby a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, nejprve rozhodnout v otázce dodatečného povolení stavby, a až poté buď rozhodnout o odstranění stavby či zastavit řízení pro odpadnutí důvodu. Postup stavebního úřadu tak byl v důsledku nesprávného výkladu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zcela chybný.

52. Dále soud uvádí, že není možné, aby stavba existovala jen na základě sdělení k užívání stavby, aniž by bylo vydáno rozhodnutí buď o jejím dodatečném povolení, nebo o jejím odstranění. Vzhledem ke skutečnosti, že původní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo městským soudem zrušeno rozsudkem č.j. 11 A 45/2010- 54, je povinností správního úřadu, aby o věci meritorně rozhodl.
53. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán zastavil řízení o odstranění stavby v rozporu s ustanovením § 30 správního řádu. Tato námitka žalobce tedy byla shledána důvodnou.
54. Žalobce rovněž namítal, že v rámci povolení výjimky z odstupové vzdálenosti dle čl. 8 odst. 5 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „OTPP“) nebyl prokázán veřejný zájem a stavbu bylo možné umístit jinde na pozemku stavebníků.
55. Tato námitka žalobce je irelevantní. Žalobce podal tuto žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby. Není tedy předmětem tohoto řízení posuzovat, zda byl v rámci řízení o povolení výjimky z odstupové vzdálenosti dle čl. 8 odst. 5 OTPP prokázán veřejný zájem či zda bylo možné stavbu umístit jinde na pozemku stavebníků.
56. Žalobce rovněž konstatoval, že dodatečné stavební povolení se týkalo stavby odlišných rozměrů, jiného umístění a jiného stavebně – technického a konstrukčního provedení a užití.
57. Tato námitka žalobce není, stejně jako předchozí námitka, předmětem tohoto řízení, neboť žalobou bylo napadeno rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby, nikoliv rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Soud však nad rámec své činnosti s ohledem na tuto námitku považuje za nutné zdůraznit, že rozhodnutím Městského soudu v Praze č.j. 11 A 45/2010-54 bylo zrušeno dodatečné stavební povolení předmětné stavby. Poté, co žalovaný žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, měla být nejprve posouzena otázka týkající se právě dodatečného povolení stavby, až poté případně otázka odstranění stavby. V tomto řízení by pak měly být posuzovány otázky související s případným dodatečným povolením předmětné stavby.
58. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění předmětné stavby, a to v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
59. Žalobce měl se svou žalobou úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč (příprava a převzetí věci, žaloba). Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za repliku k vyjádření žalovaného, neboť žalobce pouze zopakoval námitky uplatněné v podané žalobě. Dále žalobci náleží dva režijní

paušály po 300,- Kč. K tomu je nutné připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobkyně osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1 428,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Soud tedy přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11 228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu